

Baladă pentru ziua mea

Necorupb

De mine câteodată-mi este dor,
o, Doamne, ce bărbat eram odată!
Treceam și gardurile ei în zbor
de poarta rămânea nedescuiată.

Poate și azi aş face tot la fel,
dar am găsit acolo altă poartă,
nu din uluci, ci țepe din oțel,
cu vârfurile lor să ne despartă.

Nimic n-a mai rămas ca în trecut,
chiar gardurile curții-s mai înalte,
din tot ce-a fost, din câte am avut,
atâtea mi se par acum deșarte!...

Iar de mai trec pe-acolo uneori,
pe lângă poarta ce îmi stă în cale,
m-aș înălța chiar dincolo de nori,
din cornul lunii să-i aduc pocale.

Din ele să îmi toarne elixir,
să mă îmbăt, cum o făceam odată,
când ajungeam în stare de delir,
trecând de poarta ei nedescuiată.